

prima instanță - M. Mihaila,
instanța de apel - B. Bîrca, E. Fistican, E. Clim,

ÎNCHEIERE

07 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curtii Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,

Judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către avocatul Berzoi Ruslan în interesele societății cu răspundere limitată „VP& OFIR”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată „VP&OFIR” împotriva Biroului Vamal Chișinău și Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova privind modificarea decizie vamale și restituirea sumei achitate,

împotriva deciziei Curtii de Apel Chișinău din 17 iunie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „VP& OFIR”, și menținută hotărîrea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 16 decembrie 2014,

c o n s t a t ă ;

La 30 octombrie 2013 societatea cu răspundere limitată „VP& OFIR” s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău și Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova în care a solicitat repunerea în termen de adresare în instanța de judecată, anularea parțială a declarației vamale nr. BRK1842000244 în partea introducerii sumei basculantei, restituirea sumei achitate în mărime de 6191,50 lei și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 2000 lei și a cheltuielilor de efectuarea a expertizei în mărime de 960 lei.

Ulterior prin cererea de concretizare a pretențiilor societatea cu răspundere limitată „VP&OFIR”, a solicitat și anularea actului de inspecție emis aferent validării declarației vamale nr. 3029I 23072 din 06 septembrie 2013, prin care a fost expusă suspiciunea de marfă subevaluată și constatat pierderi și venituri în valoare de 6191,50 lei (f.d.115-127).

În motivarea pretențiilor înaintate societatea cu răspundere limitată „VP& OFIR” a reiterat că, în baza contractului de vânzare-cumpărare din 03 septembrie

2013 încheiat între cetățeanul român Stian Florin și societatea cu răspundere limitată „VP& OFIR”, întreprinderea a procurat vehiculul de marcă KAMAZ tip 6540, cu seria șasiu XTC65400k61122953, anul producerii 2006.

Susține că conform prevederilor contractuale prețul vehiculului a fost stabilit de către părți în sumă de 6200 euro din motivul stării tehnice deplorabilă, stabilită în baza raportului nr. 0338697 din 09 septembrie 2013.

La 06 septembrie 2013, în cadrul procedurilor vamale de import a basculantei în Republica Moldova, la întocmirea Declarației Vamale primare nr.2013 BRK1842000244, societatea cu răspundere limitată ”VP & OFIR” SRL a indicat prețul real plătit al acestui bun în valoarea menționată de 6 200,00 euro și a achitat în avans suma de 30754,50 lei pentru drepturile de export- import.

Însă ulterior Biroul Vamal Chișinău a apreciat basculanta la o valoare mai mare și a indicat această sumă la punctul 25 al Declarației, mărin­d astfel prețul acesteia și respectiv costurile de import, vămuire și impozitare a mărfurilor.

Afirmă că societatea cu răspundere limitată ”VP&OFIR” la 10 septembrie 2013 a fost nevoită să mai achite suplimentar și în avans, suma de 6191,50 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr.31 pentru drepturile de export-import a basculantei.

Ulterior, 10 octombrie 2013 reclamantul a primit de la Centrul Național de Expertize Judiciare de pe lângă Ministerul Justiției raportul de constatare tehnico-științific nr.1685, pe blancheta seria BB nr.007697, conform concluziilor căruia valoarea în vamă a autocamionului folosit de marca KAMAZ tip 6540, anul fabricației 2006, cu neajunsurile avute, constituie 101702,40 lei, echivalentul chiar și mai mic a sumei declarate inițial.

Menționează că prin cerere prealabilă a solicitat Biroului Vamal Chișinău anularea și/sau să modifice Declarația Vamală 3RK 1842000244 la punctul 25 ce ține de valoarea în vamă a mărfurilor și să introducă suma corectă și reală a basculantei de 6200 euro, echivalentul în lei MD - 113567,68 în loc de 135 603,20 lei, să restituie suma de 6191,50 lei achitată suplimentar pentru procedurile de export-import, aplicînd metoda nr.1 de determinare a valorii în vamă a mărfurilor conform prevederilor art.11 alin.4 lit. c) din Legea cu privire la tariful vamal.

Mai indică că raportul de constatare tehnico-științific atestă corectitudinea aplicării metodei de determinare a valorii în vamă a valorii tranzacției și prețului efectiv plătit, însă Biroul vamal Chișinău a emis actul de inspecție cu obligațiunea de a majora valoarea în vamă cu achitarea suplimentară a sumei drepturilor de import.

Consideră că la efectuarea operațiunii de vămuire, organul vamal urma să aplice art. 11 al Legii cu privire la tariful vamal privind determinarea valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit.

Prin hotărîrea judecătoreiei Botanica mun. Chișinău din 16 decembrie 2014, cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată ”VP & OFIR”, a fost respinsă ca tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2015, a fost respins apelul declarat de către societatea cu răspundere limitată "VP & OFIR", și menținută hotărîrea judecătoreiei Botanica mun. Chișinău din 16 decembrie 2014.

La 06 august 2015, avocatul Berzoi Ruslan în interesele societății cu răspundere limitată "VP&OFIR", a declarat recurs împotriva hotărîrilor judecătorești, cerînd admiterea recursului, casarea acestora și emiterea unei noi hotărîri prin care pretențiile înaintate de societatea cu răspundere limitată "VP & OFIR", să fie admise integral.

În motivarea recursului a afirmat că, instanțele ierarhic inferioare la examinarea fondului cauzei urmau a aplica prevederile art.130 și 289 Cod Vamal și prevederile art. 29 din Legea cu privire la tariful vamal. Acțiunile organului vamal sunt ilegale, acțiuni ce au dus la ridicare valorii în vamă cu impunerea suplimentară de achitare a drepturilor de import.

Consideră că instanțele investite cu judecarea fondului incorect au interpretat circumstanțele cauzei. Totodată nu s-au expus asupra nici unui motiv de repunere în termen.

Menționează că, decizia instanței de apel este lipsită de suport juridic și emisă cu încălcarea normelor de drept material, fără aprecierea corectă a tuturor împrejurărilor de fapt și de drept a cauzei.

Recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și c) Cod de Procedură Civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii Curții de Apel Chișinău (f.d.250), nu este indicată data expedierii decizia motivate în adresa participanților la proces, și nici nu există dovada legală de recepționare motiv pentru care instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul declarat la 06 august 2015 este depus în termen, potrivit prevederilor art.434 Cod de Procedură Civilă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, părțile și alți

participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de Procedură Civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcei contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probe administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material,

procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de către avocatul Berzoi Ruslan în interesele societății cu răspundere limitată ”VP & OFIR” în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de Procedură Civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de avocatul Berzoi Ruslan în interesele societății cu răspundere limitată ”VP & OFIR”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

Judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari